

De dag begon sowieso rustig, na een woelige nacht van de pijn die nog naspookte in mijn kaken door de tandartsbehandeling van gisteren. Nederland ligt vandaag op een grens tussen vrij warme en koude lucht. Waar gisteravond de warmte met heftige donder verjaagd was, zorgde het vocht op de grond vanochtend voor een heiligheid zoals je die alleen in Mei ziet. Een dunne grijze lucht waar de zon net niet doorheen kan prikken terwijl de dampen van de weiden omhoog gaan.

De rit naar de klant was niet lang en daardoor had ik vanochtend eindelijk eens zonder wekker op kunnen staan om vanzelf even na zeven wakker te worden. Heerlijk, een dag die zonder wekker begint voelt sowieso als weekend aan. Het daglicht drong uitdagend door in de woonkamer waar we in alle rust samen ontbeten, ook al zoets dat we nooit doen door de week. Vervolgens over lege snelwegen richting de Zuid-Hollandse eilanden om in een afgelegen dorp de klant te bezoeken waar ik om kwart voor negen uitgerust aankwam.

"Ik weet nergens van", zei de conciërge in het vrijwel lege schoolgebouw, waar alleen de examenklas elkaar ontmoet had en de elektriciens aan het werk waren. "En de mannen zijn er ook nog niet, ik zal wel eens kijken of ik ze kan bereiken". "Geen probleem, ik wacht wel". Het voordeel van het Internet-tijdperk dat je je nooit meer ergens hoeft te vervelen en er altijd wel wat werk ligt voor de kleine zelfstandige.

Een ruim half uur later wist de conciërge nog steeds nergens van "en ik kan ook niemand bereiken". Wat doet een mens dan? Koffie opdrinken en opstappen maar weer. Ze kunnen natuurlijk onderweg zijn, maar het is ook al bijna een uur nadat de meeste mensen normaliter op hun werk verschijnen. En het uitzicht van een bonusdag trok eigenlijk ook wel.

De rit naar huis voerde over smalle dijken waar de zon net niet door het dunne wolkendeek heen prikte, maar wel een zachtgele gloed over het Zeeuwse polderland wierp. De motivatie om direct aan te vallen met weer een nieuw hoofdstuk in mijn volgende boek werd al snel ingeruild door de wil om rond te lopen in korte broek en t-shirt door deze schijnbaar totaal onthaastte maatschappij. Een merkwaardig fenomeen dat zich alleen voordoet begin Mei, tussen koninginnedag en bevrijdingsdag waar niemand echt iets moet en de mensen die wel wat moeten op vakantie verdwenen zijn.

Ik besloot mijn gebruikelijke tien kilometer rondje te doen, door de weilanden en een flink stuk over de zandpaden van de Rucphense bossen. Een bekend rondje, sinds ik vier jaar geleden begonnen was met hardlopen en altijd hetzelfde. Halverwege het rondje knipoogde een onbekend paadje uitdagend en ik vroeg me af waarom ik al jaren lang al die tientallen paadjes steevast negeerde om de bekende brede weg te nemen. Ik besloot het smalle paadje in te nemen en volgde het kronkelpad door het rulle zand dat een beetje hard geworden was door de vele regen van de afgelopen dagen maar net niet hard genoeg.

Kale duinen van zand, nog nooit eerder gezien terwijl dit al vier jaar bekend terrein is, heidestruiken waar boompjes brutaal doorheen probeerden te prikken maar de eeuwige strijd tegen staatsbosbeheer steevast verliezen. Grote plassen midden op het pad met maar net genoeg ruimte om er langs te komen zonder natte voeten, in het midden van dit heideveld dat inmens groot blijkt als je er maar eenmaal middenin staat en waar de meeste mensen alleen maar omheen lopen over de gebaande paden. Helemaal alleen, terwijl de vogels fluiten zoals ze dat alleen doen in de eerste week van Mei. Een bonusdag, onverwachte dag beter dan vakantie in een verder o zo normale week.